

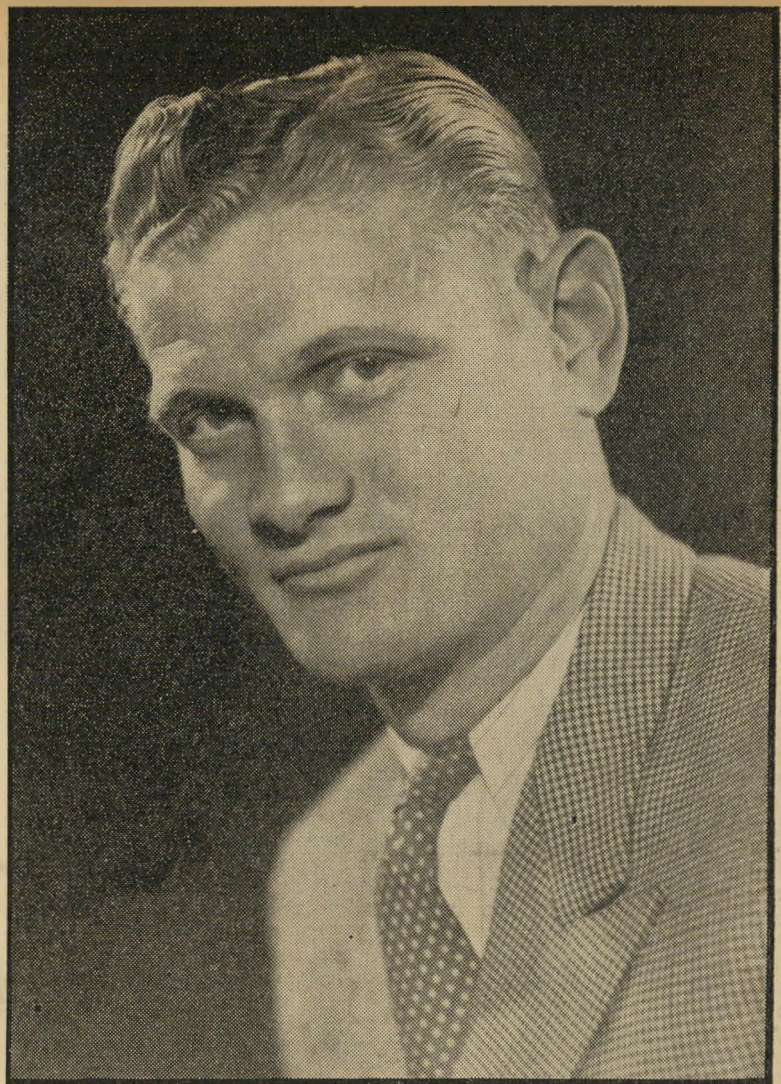
בראיון מיוחד עם השופט הזה

מגלה מאמן ניבחרת ישראל:

"אני"

אפרוש

כאלוהי!"

אז

אדמונד שמילוביץ בן ה־27, מייד לאחר עלותו ארצה. שמילו שהגיע לישראל עם שורה של הישגים מרשימים בנבחרת רומניה, זכה לקבלת פנים קריזה למדי. "היו אז הרבה סיפורים שבאו וסיפרו ניסים ונפלאות על עצמם", הוא מסביר, "עד שלא החלתי לשחק לא ידע המאמן עם מי יש לו עסק ולא האמין לי."

לא מזמן רצו לקרוע אותו לגזרים. מי לא שש לדרוך על גווייתו? מקטני ה־עסקונים בהתאחדות לכדורגל ועד ליושבראש עצמו. מאחרוני כתבני הספורט ועד לבעלי הטורים במכובדים שבמוספיה הספורט-איש לא נתן אמון בדרכו החדשה של אדמונד שמילוביץ, מאמנה של ניבחרת-ישראל בכדורגל. היום הוא מוקף הערצה. 1:0 לטובת ישראל נגד פאנאטיניאקוס היוונית. ניצחון של 2:1 על ניבחרת רומניה. וגולת הכותרת: 4:3 נגד בורוסיה מינשנגלאד-באך, קבוצת הצמרת הגרמנית, שבין שורותיה כדורגלן השנה הגרמני — גינתר נצר ובלס-כוכב בניבחרת ישראל לשעבר שמואל רוזנטאל. הניצחון הישראלי ה־ראשון על בורוסיה, לאחר ארבעה הפ-

דולה את פנינות הסיגנון הידועות כי "שפה של שמילו". חוזר שוב לימים ה־טובים בהם היו ראיונות לעיתונאים לחם חוקו היומי. זה סיפורו:

עוד אתמול, איפה שהלכתי ברחוב הראו עלי עם אצבע. הוא לא נורמאלי. פעם לפחות אמרו: אם הוא לא מאמן טוב, לפחות היה פעם שחקן גדול. היום היחס השתנה. בגלל השלישה מישחקים אחרונים. אין אחד שלא אומר: הצדק איתך. עשית מה שאף איש לא יכול לעשות. היום קל להם להגיד. אבל לי אין טענות לאף אחד.

אני הבאתי היום ניבחרת למצב שאין שום אסון אם מישוהו לא משחק. פעם אם אחד השיניים לא שיחק זה היה משבר בינלאומי. היום מלאים את זה ברצון. ב־התלהבות, במודרניזציה. לא עוצרים שחי חנים. לא מפתחים רק שחקנים מסויימים. אני מביא דוגמא את דמתי. דמתי לא התחיל אתמול לשחק טוב. הוא ידע תמיד לשחק ככה, אבל הוא פחד. לימדו אותו שהתפקיד שלו זה לתת לשפיגל, והיום הוא גילה שהוא יודע לבד. אצלי היום המגינים עולים למעלה ויש עוד שני חלוצים. לא קונץ לשחק עם שחקני קלאסה. קונץ לשחק עם כאלה שצריכים אותך. אני לא מחפש שחקנים שלא רוצים ממני כלום, שמרגישים שהם מושלמים כבר.

זה לא מאתמול שאני בעסק הזה. התחלתי עם כדורגל לפני הרבה-הרבה שנים. נולדתי ברומניה, ב־1921, ב־24 לדצמבר בר. למדתי שמונה חילות עממיות וארבע מיקצועיות. אחרי זה המצב המישחקי בבית לא נתן להמשיך בלימודים. וחוק מזה היה הכדורגל. לא הייתי אף פעם התלמיד הכי טוב בכיתה, ככה שגם ה־הורים לא עשו מאמצים מיוחדים שי־אמשיך.

הכדורגל בטח שלא עזר לי ללימודים. מילדות שיחקתי בקבוצות של הרחוב. אז לא קנה לנו האבא כדורגל. היינו עושים אותו מגרביים של ההורים. לוקחים גרביים ומלאים עם סמרטוטים. תמיד אמרו שאני כישרון בכדורגל, אז שיחקתי עד שהתחילו הפליות נגד היהודים. את טראנסילבניה, איפה שנולדתי, העבירו מרומניה להונגרייה, וההונגרים החליטו מ־1943 שיהודי לא יכול להשתתף בליגות של הונגריה. במחנה היה לי מצב יותר טוב בגלל

..אותי אי אפרש לזרק

סדים רצועים: 3:0, 6:0, 1:0, 3:2. רוזנטאל אינו הכוכב היחיד שמשי לוביץ המאמן מיסתדר בלעדיו. ניבחרת ישראל הבלתי מנוצחת של היום, חסרה גם את שתי שיניה החותכות: שפיגל ושפיגל. גם הם יצאו לרעות בשדות זרים. במינון בית-המורה, הסמוך לבניין הוועד-הפועל, בו הוא מועסק כפקיד, יושב מאמן הניבחרת ולוגם קפה הפוך לא ממותק. מפעם לפעם ניגשים אליו אנשים, שלא הכיר ולא ידע מעולם, ו־מברכים אותו. הוא עונה להם בחיוך ובלחיצת יד. אך התודה קטנה מלהס־תיר את המרירות. "איפה היו כל הזמן, כשבאמת רציתי שיבואו לתת מילה טובה?" כמעט אפשר לשמוע אותו אומר. לאט, במישפטים מהוססים קימעה, כאחד ששכח כבר מזמן כיצד מתראיי־נים, פותח שמילו (אני לא מר שמילו־ביץ. בתי אומרת דווקא שאני מתוק מאד. קרא לי שמילו!) את סיפור חייו. עם הקונטרס הוא חתום על שתי